

[Arnth Jensen.]

højtærede Undervisningsminister ved, at den første Betingelse for at lære noget i en Skole er at høre efter i Ro, men det kan den højtærede Undervisningsminister ikke.

Dette Krav er ikke kommet fra Befolkningens Side, dør er kommet et andet Krav, dette Krav, at Skolen maatte kunne bibringe Børnene noget mere i de Fag, man kalder Færdighedsfagene. Dette Krav har lydt fra Haandværk og Industri, og det har i de sidste Dage ogsaa lydt fra Handelen.

Naar dette Krav rejses, betyder det ikke, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde, at man derover glemmer det rent menneskelige. Det Krav er slet ikke rejst paa den Maade. Nej, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch maa vide, at man ogsaa i en Landsbyskole i al Beskedenhed prøver paa, om man kan være med til at danne Barnet til en god Samfundsborger i vort Land. Det er ogsaa et Punkt, som vi i Landsbyskolen tager fat paa; gennem hele vor Undervisning derude prøver vi paa at bibringe Barnet disse gode Sider.

Men der er noget andet, som er kommet ind i Folkeskolen. Det er kommet ind, tror jeg, mere fra Lærernes Side, men ogsaa noget fra Hjemmene. Det er dette, at man har puttet flere og flere Fag ind i vor Skole og ogsaa i vor Landsbyskole. Jeg kan jo godt forstaa, at den ene Lærer ikke vil staa tilbage for den anden, og naar man i Naboskolen underviser i de og de Fag, ja, saa vil man ogsaa prøve paa at tage det ind i sin Skole — det kan gerne være, at det undertiden er netop dør, Tampen brænder —, saaledes at de praktiske Fag skubbes en lille Smule i Baggrunden.

Nu er der to Hovedprincipper, som gør sig gældende i det foreliggende Lovforslag. Det ene angaar Adgangen til Læreruddannelsen og det andet Tiden, som denne Læreruddannelse skal være. Hvad det første angaar, er der baade fra mit Partis Ordfører og fra det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen klart og bestemt taget Afstand fra den Tanke, at de Fordringer, der kræves ved Optagelsen paa en Lærerskole eller et Seminarium, i væsentlig Grad skærpes.

Det vil jeg underskrive, at det kan vi ikke være med til fra vor Side, fordi vi, som det er nævnt, mener, at derved vilde det blive vanskeligt for en hel Del af dem, vi gerne ønsker skulde komme paa Seminarium, at komme der. Men jeg lægger ikke Skjul paa, at i de rent elementære Fag, de

rent almindennende Fag, er jeg egentlig ikke saa bange for, om Kravene ved Optagelsen blev skærpet en Smule.

Men jeg er imod, at Kravene ved Optagelsesprøven bestemmes rent administrativt. Jeg ved godt, at man ogsaa under de tidligere Ministre er gaaet frem paa den Maade, at det var Ministeriet, der bestemte disse Krav, men jeg kunde tænke mig, at man her imødekom noget af det, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen ogsaa talte om at Seminarierne fik Lov til en væsentlig Grad at være medbestemmende.

Det er muligt, at det er saaledes, men jeg kunde ønske, at vi fik det mere præciseret, ligefrem lovfæstet, at saavel Statsseminarierne som Privatseminarierne, eventuelt sammen med Ministeriets Konsulent i Skolesager, bestemte de Krav, som skulde stilles ved Optagelsesprøven paa Seminarierne.

Men saa kommer vil til det andet Hovedspørgsmaal, nemlig dette: Kan en 3-aarig Uddannelse nu ogsaa give det, som Folkeskolen ønsker og kræver? Her er der to Ting, som vi skal tage i Betragtning, naar vi taler om tre eller fire Aar. Der er for det første dette — jeg indrømmer, det kan være underordnet, men det er alligevel et ret vigtigt Punkt —, at vi skal tage Hensyn til den Ungdom, som ønsker at gaa Lærervejen, og de Hjem, der skal betale for denne Undervisning; og for det andet Spørgsmaalet — og det er selvfølgelig det vigtigste —: Hvad tjener Læreruddannelsen?

Hvad det første angaar, er jeg ikke i Tvivl om, at den 4-aarige Uddannelse vil ramme ret haardt i de mindre bemidlede Hjem, hvor der er en eller anden ung, der vil gaa Lærervejen. Det har jeg et ret nærliggende Eksempel paa, idet jeg ved, at hvis der den Gang, da jeg skulde til at begynde, havde været stillet de Krav til Læreruddannelsen, som dette Lovforslag opstiller, saa havde jeg aldrig faaet Lov til at begynde. Det kunde Budgettet ikke holde til, og der er ingen Tvivl om, at der mange Steder vil blive regnet paa den Maade.

Og saa er det jo, hvad der ogsaa er blevet hævdet, ikke ligegyldigt, hvorfra disse Elever kommer. Nu indrømmer jeg, at jeg maaske ser lidt ensidigt paa det som Landsbymand, idet jeg tror, at en Landsbyskole er absolut bedst tjent med, at den, der faar sit fremtidige Virkefelt i en Landsby, ogsaa er kendt med den paagældende Befolkning's Levevis og kan dele Sorger og Glæder med den.